

«La ciència ha estimulat poderosament la imaginació contemporània. No és estrany, doncs, que la ciència pugui ser una font d'inspiració per a la poesia, implícitament o explícita, amb consciència plena de la novetat i la inseguretat d'allò que sap sobre aquestes qüestions.

Algunes de les fonts de la poesia són la sorpresa, la celebració i l'angoixa: els descobriments científics poden sorprendre, anguiar o invitar a celebrar aspectes inèdits del món i són, doncs, fonts ben legítimes d'inspiració poètica.

Bastir ponts i fomentar complicitats entre ciència i humanisme és una de les urgències de la cultura actual. I una de les funcions de la poesia és contribuir a eixamplar la sensibilitat, incrementar la lucidesa i enriquir l'expressivitat de la societat en que sorgeix.

Pel que fa a la profunditat del paper que la ciència juga en la poesia, podem distingir tres nivells:

- ✓ La ciència com un saber que depassa àmpliament el saber especialitzat, i que té conseqüències directes sobre la visió del món i de la humanitat;
- ✓ La ciència contemplada com una manera fructífera d'observar subtiletes del món que, d'altra manera, ens haurien passat desapercebudes o ens haurien semblat òbvies, o per a interpretar amb més amplitud alguns aspectes concrets de la història tecnològica, amb profundes conseqüències socials;
- ✓ La ciència com un llenguatge ple de ressonàncies estranyes i infreqüents, que permet jugar amb els mots científics per a omplir de sorpreses el poema.

Tots tres nivells poden coexistir en un mateix autor i en un mateix poema, amb diverses gradacions d'intensitat i d'intenció. De totes aquestes combinacions –i, sobretot, de la personalitat irrepètible de cada autor– en resulta aquest calidoscopi.

No hi ha una sola manera ideal de relacionar poesia i ciència: és una frontera, al contrari, que invita a la pluralitat, a la diversitat, a l'aventura i a l'experimentació.»*

David Jou i Mirabent
Doctor en Ciències Físiques i
Catedràtic jubilat de Física de la Matèria
Condensada de la UAB